

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΑΛΩΣΙΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Η εμφάνιση του «αχαρτογράφου εχθρού- κορωνοϊού» τους τελευταίους μήνες, λειτουργεί ως το ιδανικότερο εργαλείο επιβολής μίας όλο και εντεινόμενης συνθήκης εκτάκτου ανάγκης σε πλανητικό επίπεδο, αυτή τη φορά στο όνομα της λεγόμενης «υγειονομικής κρίσης».

Από μόνη της η χρήση του όρου «κρίση» επιδιώκει να επιβάλει μια κατάσταση κινδύνου και πανικού, προκειμένου να επιτευχθεί η -αναγκαία για το σύστημα- συστράτευση για το ξεπέρασμά της. Την ίδια στιγμή, από τα «έκτακτα μέτρα» που λαμβάνονται παγκοσμίως παρουσιάζεται η εικόνα μίας οικονομίας που οδηγείται προς ολοταχώς σε μια νέα φάση παγκόσμιας ύφεσης. Και όταν λέμε «ύφεση» ή «ανάπτυξη της παγκόσμιας ή εθνικής οικονομίας» θα πρέπει να καταλαβαίνουμε πως μιλάμε για τον ρυθμό αύξησης της κερδοφορίας των αφεντικών και τίποτε άλλο.

Η ανάδυση «κρίσεων» μπορεί να παρουσιάζεται ως αντιφατική για το σύστημα, αποτελεί όμως δομικό χαρακτηριστικό του, και η διαχείρισή τους αποτελεί πάντα ένα πολύ πρόσφορο πεδίο για τα αφεντικά του κόσμου να ξαναμοιράσουν την τράπουλα, να ξεφορτωθούν τα «αντιπαραγωγικά βάρη». Η συνταγή για το ξεπέρασμά τους είναι γνωστή: κοινωνικοποίηση της ζημιάς, ένταση της εργασιακής εκμετάλλευσης, αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων. Το ζήσαμε όλη την τελευταία δεκαετία των «μνημονίων». Το γνωστό «βάλτε πλάτη για τις ανάγκες της επιχείρησης και της εθνικής οικονομίας», λοιπόν, κρέμεται για ακόμη μία φορά πάνω από τα κεφάλια μας... Και αυτή τη φορά θα είναι «από ανάγκη», για λόγους «δημόσιας υγείας» και θα φταίει όχι κάποια «κακή τράπεζα», όχι κάποιο «ξεπουλημένο και διεφθαρμένο» πολιτικό προσωπικό, αλλά μια «αόρατη» παγκόσμια απειλή. **Με απλά λόγια μετά τον «πόλεμο» που «έπληξε» την παγκόσμια οικονομία, οι από κάτω πρέπει να ξαναχτίσουν φτηνά και υπάκουα την κανονικότητα της κερδοφορίας των αφεντικών και των εθνικών οικονομιών.**

Τα μέτρα που λήφθηκαν ευθύς εξ αρχής με αφορμή τον κορωνοϊό στο πεδίο των εργασιακών, βρίσκονται ακριβώς σε αυτήν την κατεύθυνση (πέρα από την μηντιακή προπαγάνδα για αφελείς): τραβάνε το ήδη τεττωμένο σχοινί που δένει τις εργαζόμενες και εργαζόμενους στο άρμα της λεηλασίας και εκμετάλλευσης. Με «τον φόβο της διασποράς του ιού» νομιμοποιήθηκε καθόλα η εκ περιτροπής εργασία, αφού παρέχεται το δικαίωμα στα αφεντικά για τους επόμενους 6 μήνες να απασχολούν κάθε εργαζόμενο κατ' ελάχιστο για 2 βδομάδες τον μήνα -συνεχόμενα ή διακεκομμένα-, είτε ανήκουν είτε όχι στις «πληττόμενες από τον ιό» επιχειρήσεις. Ταυτόχρονα, η αναστολή εργασίας μετατρέπεται σε εργασία επιδοματικής λογικής, με παροχή επιδόματος 800 ευρώ από το κράτος, και φυσικά με ούκ ολίγες φορολογικές ελαφρύνσεις για τις επιχειρήσεις. Πέρα από το τυράκι των 800 ευρώ για 45 μέρες που

πέταξε στους προλετάριους η κυβέρνηση, η κίνηση αυτή δεν είχε να κάνει με λογικές «ανακούφισης», ή ακόμα περισσότερο με λογικές επιστροφής σε ένα «κράτος πρόνοιας»: η κίνηση αυτή είχε να κάνει με το να συνηθίσουν οι εργαζόμενοι/ες στην επισφάλεια, να νομιμοποιήσουν την «έκτακτη συνθήκη» και το δικαίωμα του κράτους και των αφεντικών να ορίζουν» κρισιακά» κάθε εργασιακή σχέση. Ξανά με απλά λόγια, δεν υπάρχουν σταθερές και συμφωνημένες σχέσεις εργασίας, ωράρια, μισθοί κτλ. Αυτό που υπάρχει (θα) είναι μόνο αυτό που βοηθά κάθε στιγμή τις «ανάγκες της επιχείρησης». Και οι πολλοί/ες που θα πετιούνται έξω ακόμα και από αυτήν τη δυνατότητα της επισφαλούς εργασίας θα τρέφονται με θλιβερά κρατικά επιδόματα.

Την ίδια στιγμή, δεν είναι λίγα τα αφεντικά εκείνα που με τον εκβιασμό της απόλυσης, εξαναγκάζουν τους/τις εργαζόμενους/ες να συνεχίσουν να δουλεύουν παρά την υπαγωγή της επιχείρησης σε καθεστώς αναστολής, ώστε να γλιτώσουν τις ασφαλιστικές εισφορές και την καταβολή μισθού. Και μπορεί η κρατική προπαγάνδα να σκίζει τα ιμάτιά της ότι απέτρεψε τις απολύσεις, στην πραγματικότητα όμως η μόνη δέσμευση που υπάρχει για τα αφεντικά στην Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου είναι να διατηρήσουν τον ίδιο αριθμό εργαζομένων (ώ! Τι έξυπνη διατύπωση!). Ο «ίδιος αριθμός εργαζομένων» δεν σημαίνει ατομική εξασφάλιση κανενός. Ο εργοδότης μπορεί να διώξει όποιον/α θέλει και να τους αντικαταστήσει με άλλους τόσους με μικρότερους μισθούς και άλλα ωράρια. Τα αφεντικά είναι πάντα επινοητικά...

Από την άλλη για αυτούς/ες που εργάζονται σε σούπερ μάρκετ, νοσοκομεία, εταιρίες κούριερ, εργοστάσια, τηλεφωνικά κέντρα, ηλεκτρονικό εμπόριο κ. ά., οι εργασιακές συνθήκες γαλέρας με εξαντλητικά ωράρια έχουν γίνει κυνική πραγματικότητα. Οι εργαζόμενες και εργαζόμενοι έχουν γίνει λάστιχο και... αποζημιώνονται ως «ήρωες» με χειροκροτήματα στα μπαλκόνια. Την ίδια στιγμή η εργασία από το σπίτι (τηλεργασία) κανονικοποιείται για έναν πολύ μεγάλο αριθμό εργαζομένων, αφού παρέχεται στους εργοδότες με δική τους μονομερή απόφαση η δυνατότητα ανά πάσα στιγμή να επιβάλουν καθεστώς εξ αποστάσεως εργασίας. Ένα μέτρο που ταυτόχρονα εντείνει και τον έλεγχο της «παραγωγικότητας» του εργαζόμενου από τα αφεντικά αφού τα πάντα είναι ψηφιακά καταγεγραμμένα. Ούτε λόγος βέβαια για τις συνθήκες εργασίας από το σπίτι αλλά και για τα εργατικά ατυχήματα, ενώ τα ωράρια ελαστικοποιούνται ακόμα περισσότερο, αφού κάθε στιγμή πρέπει να είσαι stand by για τις ανάγκες της επιχείρησης. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι ανεστάλη η υποχρέωση των εργοδοτών να καταχωρούν στο «ΕΡΓΑΝΗ» κάθε τροποποίηση ωραρίου ή της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (επομένως και διαφοροποίηση ωραρίου προσέλευσης και αποχώρησης των εργαζομένων), όπως επίσης και κάθε ώρας υπερεργασίας ή υπερωρίας, ακόμα και αν έχουν εξαντλήσει τα νομίμως προβλεπόμενα ανώτατα όρια υπερωριακής απασχόλησης των εργαζομένων τους.

Στα κατεπείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της «κρίσης», έρχεται να προστεθεί η αναστολή της απαγόρευσης πολιτικής επιστράτευσης και επίταξης κατά τη διάρκεια απεργίας, που προβλέφθηκε σε ΠΝΠ. Στην πράξη δηλαδή πρόκειται ουσιαστικά για απαγόρευση απεργίας. Στο οπλοστάσιο του “κορωνοϊού” έτσι, με συνοπτικές διαδικασίες ποινικοποιούνται οι εργατικοί και ταξικοί αγώνες, εντείνοντας ακόμα περισσότερο τον πόλεμο κράτους και αφεντικών στους “από κάτω”. Και φυσικά στο φόντο της “επέλασης” του ιού, συνεχίζεται η κερδοφορία των κυρίαρχων και η ενίσχυση τομέων του κεφαλαίου. Αλυσίδες τροφίμων, εταιρείες courier, ηλεκτρονικό εμπόριο, συνδρομητικά κανάλια και ψηφιακές πλατφόρμες, φαρμακοβιομηχανίες, ερευνητικά ιατρικά κέντρα, υψηλές τεχνολογίες ελέγχου διευρύνουν τον κύκλο εργασιών και την κερδοφορία τους.

Θα ήταν αφέλεια να πιστεύουμε πως ό,τι δοκιμάζεται στον «δοκιμαστικό σωλήνα» των εργασιακών σχέσεων στην εποχή του κορωνοϊού δεν θα είναι η βάση του «εμβολίου» για το ξεπέρασμα της κρίσης της κερδοφορίας των αφεντικών. Κάθετί που δοκιμάζεται ήρθε για να μείνει.

Απέναντι στην πανδημία της εργασιακής εκμετάλλευσης, να σταθούμε ο ένας δίπλα στην άλλη, στο πλάι όσων βιώνουν την ένταση της εκμετάλλευσης και της περαιτέρω υποτίμησης στο πετσί τους. Μέσα στο πεδίο μιας επιταχυνόμενης επιθετικότητας των «από πάνω», η οργή, η σύγκρουση και οι συναντήσεις των καταπιεσμένων σε κοινούς τόπους και χρόνους ξαναγυρίζουν για να θυμίσουν πως οι κοινωνικές σχέσεις καταπίεσης και εκμετάλλευσης είτε καταλύονται είτε διαιωνίζονται...

